

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce:

██████████
bytem ██████████
zastoupený advokátkou Mgr. Olgou Růžičkovou
se sídlem Dubská 390/4, Teplice

proti

žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**
se sídlem Vyšehradská 427/16, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 1. 2019, č. j. MSP-159/2018-ODSK-OTC/24,

takto:

- I. Výrok II. rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti ze dne 16. 1. 2019, č. j. MSP-159/2018-ODSK-OTC/24, se zrušuje a věc se v tomto rozsahu vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení 11 228 Kč, a to do rukou zástupkyně žalobce Mgr. Olgy Růžickové, advokátky.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“) v rozsahu jeho výroku II., kterým žalovaný zamítl žádost žalobce o poskytnutí peněžité pomoci ve výši 184 676 Kč pro nesplnění podmínek dle § 28 odst. 1 písm. a) zákona č. 45/2013 Sb., o obětech trestných činů a o změně některých zákonů (zákon o obětech trestných činů); výrokem I. žalovaný dle § 24 odst. 1 písm. a) a § 28 odst. 1 písm. a) zákona o obětech trestných činů přiznal žalobci peněžitou pomoc ve výši 15 324 Kč.
2. Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný zcela opomenul § 28 odst. 2 zákona o obětech trestných činů, který stanoví, že jestliže o náhradě škody nebo nemajetkové újmy bylo již rozhodnuto pravomocným rozsudkem, je výše způsobené škody nebo nemajetkové újmy zjištěná v rozsudku závazná pro stanovení peněžité pomoci v rozsahu, v jakém již bylo o náhradě škody nebo nemajetkové újmy rozhodnuto. Žalobci byla rozsudkem Okresního soudu v Teplicích ze dne [REDAKCE], přiznána náhrada škody způsobené mu pachatelem trestného činu ublížení na zdraví dle § 146 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, a to ve výši 336 428 Kč; pachatel trestného činu ani přes výzvu neuhradil ničeho. Proto žalobce využil svého práva a žádostí o poskytnutí pomoci požádal žalovaného o peněžitou pomoc oběti trestného činu, a to ve výši 200 000 Kč, jež je nejvyšší přípustná dle § 28 odst. 1 písm. a) zákona o obětech trestných činů.
3. Žalobce měl za to, že § 28 odst. 2 zákona o obětech trestných činů je speciální vůči odst. 1 tohoto ustanovení, což vyplývá i z komentářové literatury (Grivna, T., Šámal, P., Válková, H. a kol.: Zákon o obětech trestných činů. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014), dle níž je sekundárním účelem peněžité pomoci, zákonem výslovně neuvedeným, náhrada újmy. Dále odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2018, č. j. 10 A 34/2016-38, cit. „[U]st. § 28 odst. 2 zákona tedy samo o sobě nepředstavuje právní základ pro poskytnutí peněžité pomoci. Účelem tohoto ustanovení je však podpora oběti v tom, že pokud je výše způsobené škody nebo nemajetkové újmy určena trestním rozsudkem, již se nemusí dále dokazovat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.4.2018, č.j. 10 As 260/2017-33) [...] Výše způsobené škody nebo nemajetkové újmy zjištěná v rozsudku je pro ministerstvo závazná v rozsahu, v jakém o ní bylo rozhodnuto (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.4.2018, č.j. 10 As 260/2017-33). Při aplikaci ust. § 28 odst. 1 písm. a) až d) zákona o obětech trestných činů, ve spojení s § 28 odst. 2 zákona, tj. za situace, kdy oběť trestného činu má k dispozici pravomocný trestní rozsudek, v němž bylo rozhodnuto o náhradě nemajetkové újmy a její výši, je nutno případ posuzovat tak, že oběti náleží peněžitá pomoc ve výši rovnající se v trestním rozsudku vyčíslené škodě či nemajetkové újmě, maximálně však ve výši limitované zákonem pro konkrétní typově vymezený případ § 28 odst. 1 písm. a) až d). Jinými slovy, pokud je částka vyčíslené škody či nemajetkové újmy v trestním rozsudku vyšší než maximální možná výše peněžité pomoci podle § 28 odst. 1 písm. a) až d) [pro oběť uvedenou v § 24 odst. 1 písm. a) i

b) je maximální výše pomoci limitována částkou 200 000 Kč, poskytne se peněžitá pomoc právě v této výši.“.

4. V doplnění žaloby pak žalobce obšírně citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2019, č. j. 9 As 423/2018-29, podporující jeho názor.

Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Setrval na svém názoru, že rozhodl v souladu se zákonem o obětech trestných činů a účelem, který tento zákon dle vůle zákonodárce sleduje. Zohlednil též § 28 odst. 1 zákona o obětech trestných činů, ač jej v napadeném rozhodnutí výslovně necitoval. Dle názoru žalovaného má toto ustanovení spíše procesní charakter, neboť *de facto* určuje rozsah dokazování správního orgánu v případě, že již existuje pravomocné soudní rozhodnutí o nároku poškozeného (žadatele o peněžitou pomoc) na náhradu škody vůči pachateli trestného činu.
6. Účel peněžitě pomoci je zakotven v § 25 odst. 1 zákona o obětech trestných činů a je jím překlenutí zhoršené sociální situace způsobené obětí trestným činem. Ke zhoršení sociální situace v důsledku trestného činu a jím způsobené škody na zdraví může dojít tehdy, pokud oběť v důsledku pracovní neschopnosti přichází o výdělek, pročez jí schází peněžní prostředky k úhradě nákladů spojených s uspokojováním základních životních potřeb. Sociální situace se může zhoršit i tehdy, pokud oběti naopak vzniknou nové náklady, které musí vynaložit, ačkoliv jinak by je vynaložit nemusela (náklady spojené s léčením, jež nejsou hrazeny z veřejného zdravotního pojištění). Na druhé straně nutno uvést, že bolest sociální situaci oběti nezhoršuje, tudíž by bolestné nemělo být kryto poskytnutím peněžitě pomoci. Totéž platí i pro ztížení společenského uplatnění, institut nemajetkové újmy způsobené zásahem do osobní integrity člověka a náhradu škody na majetku.
7. Smyslem peněžitě pomoci není reparovat všemožné majetkové škody a nemajetkové újmy, což vyplývá i z důvodových zpráv k zákonu o obětech trestných činů a k předchozímu zákonu č. 209/1997 Sb., o poskytnutí peněžitě pomoci obětem trestné činnosti, z nějž současná úprava vychází (byť s ohledem na § 33 zákona o obětech trestných činů k reparaci škody na straně oběti částečně poskytnutím peněžitě pomoci dochází). To, že předchozí zákon užíval jen slovní spojení „náhrada škody“, zatímco zákon o obětech trestných činů doplnil „nemajetkovou újmu“, je dané posunem v občanskoprávním pojmosloví a dále rozšířením okruhu oprávněných osob o oběti trestné činnosti dle § 24 odst. 1 písm. d) zákona o obětech trestných činů.
8. To, že je § 28 odst. 2 zákona o obětech trestných činů toliko ulehčením postavení oběti z hlediska dokazování a není sám o sobě právním základem pro poskytnutí peněžitě pomoci, potvrdil dle žalovaného rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 As 120/2018-31.
9. Žalovaný dodal, že nepostupoval ani v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2018, č. j. 10 As 260/2017-33, který uvedl, že „§ 28 odst. 2 zákona o obětech trestných činů nestanovuje – jak argumentuje žalobkyně – že by se pravomocným rozsudkem přiznaná nemajetková újma přeměňovala na peněžitou pomoc [...] smyslem a účelem právní úpravy poskytování peněžitě pomoci obětem trestných činů obsažené v zákoně o obětech trestných činů není primárně odškodňování obětí trestných činů namísto pachatele, nýbrž státem poskytované finanční částky mají sloužit pro překlenutí zhoršené sociální situace oběti

(viz ustanovení § 25 odst. 1 zákona), přičemž tomuto účelu koresponduje také úprava, za účelem úhrady jakých nákladů jsou finanční částky přiznávány.“.

10. Jelikož žalobce je obětí trestného činu dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o obětech trestných činů, bylo mu možné poskytnout peněžitou pomoc ve formě a výši uvedené v § 28 odst. 1 písm. a) zákona o obětech trestných činů, tj. v paušální částce 10 000 Kč nebo ve výši, která představuje obětí prokázanou ztrátu na výdělku a prokázané náklady spojené s léčením, snížené o součet všech částek, které oběť z titulu náhrady škody již obdržela, přičemž peněžitá pomoc nesmí přesáhnout ve svém součtu částku 200 000 Kč. Tím je omezena nejen výše, ale především okruh typů nahrazované škody.
11. Žalovaný proto žalobci přiznal žalobci peněžitou pomoc ve výši 15 324 Kč, která se skládá ze soudem přiznané náhrady za ztrátu na výdělku po dobu pracovní neschopnosti (14 616 Kč) a náhrady nákladů spojených s léčením ve výši (708 Kč). Ostatní položky [náhrada za poškozené věci (1 149 Kč), náhrada bolestného (27 037 Kč), ztížení společenského uplatnění (288 918 Kč) a náhrada nákladů za zpracování znaleckého posudku ve výši (4 000 Kč)] žalobci přiznat nemohl. Žalovaný dodal, že k přiznané peněžité pomoci prováděl dokazování, neboť považuje předmětný trestní rozsudek v této části za nepřezkoumatelný (soud se k těmto dvěma náhradám explicitně nevyjadřoval).

Další vyjádření stran

12. V replice žalobce uvedl, že žalovaným zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 As 120/2018-31, se především zabýval tím, že ani na základě pravomocného rozsudku soudu nelze přiznat peněžitou pomoc na limit daný zákonem o obětech trestných činů (v jeho případě 200 000 Kč), což ovšem žalobce nežádal.
13. V duplice žalovaný vyjevil svůj nesouhlas s právním názorem vyjádřeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2019, č. j. 9 As 423/2018-29. Výklad § 28 odst. 2 zákona o obětech trestných činů označil za excesivní, neboť nemá oporu v zákoně a je v rozporu s úmyslem zákonodárce a smyslem institutu peněžité pomoci. Namísto překlenutí zhoršené sociální situace oběti byla peněžitá pomoc transformována na odškodnění, a to i v případě, kdy oběti žádná zhoršená sociální situace nevznikne (např. bolestné). Navíc tento rozsudek zakládá nerovnost mezi oběťmi trestných činů, kdy byl pachatel dopaden a byl vydán rozsudek obsahující povinnost zaplatit oběti náhradu škody (újmy), a oběťmi neobjasněných trestných činů, kdy by byl vyplacen nižší paušál. Rovněž tím byla založena nerovnost mezi oběťmi dle § 24 odst. 1 písm. a) a b) zákona o obětech trestných činů a oběťmi dle § 24 odst. 1 písm. d) téhož zákona, z důvodu rozdílu zákonných limitů. Posledně zmíněný judikát též odporuje rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 As 120/2018-31.
14. V triplice žalobce uvedl, že žalovaný uvádí pouze hypotetický a irrelevantní příklad nerovnosti různých obětí trestných činů. Dále zopakoval, že netvrdil, že § 28 odst. 2 zákona o obětech trestných činů je základem jeho nároku, nýbrž že je pravidlem pro stanovení výše škody.
15. Dále pak žalobce upozornil, že byla předložena novela zákona o obětech trestných činů (iniciována žalovaným), která má za cíl vypustit jeho § 28 odst. 2 právě s ohledem na údajně nevhodný výklad zastávaný v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2019, č. j. 9 As 423/2018-29 (pozn. soudu, sněmovní tisk 699, dosud nechváleno, resp. neprojednáno).

Posouzení žaloby soudem

16. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
17. Podle § 28 odst. 1 písm. a) zákona o obětech trestných činů *peněžitá pomoc se poskytné na žádost oběti uvedené v § 24 odst. 1 písm. a) v paušální částce 10 000 Kč nebo ve výši, která představuje oběti prokázanou ztrátu na výdělku a prokázané náklady spojené s léčením, snížené o součet všech částek, které oběť z titulu náhrady škody již obdržela; peněžitá pomoc nesmí přesáhnout ve svém součtu částku 200 000 Kč.*
18. Podle § 28 odst. 2 zákona o obětech trestných činů *jestliže o náhradě škody nebo nemajetkové újmy bylo již rozhodnuto pravomocným rozsudkem, je výše způsobené škody nebo nemajetkové újmy zjištěná v rozsudku závazná pro stanovení peněžité pomoci v rozsahu, v jakém již bylo o náhradě škody nebo nemajetkové újmy rozhodnuto.*
19. Ke smyslu a účelu zákona o obětech trestných činů se již opakovaně vyjádřil Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 25. 10. 2018, čj. 2 As 297/2017-26, konstatoval, že *„zákon o obětech trestných činů byl přijat s cílem zlepšit postavení obětí, zejména tak, aby s nimi bylo zacházeno s respektem k jejich osobnosti, citlivě s ohledem na situace, v jakých se (nikoliv vlastní vinou) nachází, a způsobem, který jim nepřivodí další újmu. Spolu s tím byl též zdůrazněn aspekt, aby byla obětem trestných činů poskytnuta pomoc, a to včetně pomoci peněžní (viz důvodová zpráva k zákonu o obětech trestných činů). Co se pak týče základních principů, na nichž je poskytování peněžité pomoci vystavěno, platí, že primárním účelem peněžité pomoci je překlenutí zhoršené sociální situace způsobené obětí trestným činem, jak uvádí § 25 zákona o obětech trestných činů. Zároveň však lze dovodit také sekundární účel peněžité pomoci, jímž je (být částečná) reparace újmy, která byla oběti trestným činem způsobena (viz Grřivna, T., Šámal, P., Válková, H. a kol.: Zákon o obětech trestných činů. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014). Uvedené lze dovodit též z obecného účelu tohoto zákona, kterým je (mimo jiné) zlepšení postavení osob poškozených trestným činem při uplatňování nároku na náhradu škody či nemajetkové újmy.“.*
20. K tomu následně v rozsudku ze dne 29. 1. 2019, čj. 9 As 423/2018-29, Nejvyšší správní soud doplnil, že žalovaný *„je při svém rozhodování vázán zásadou v pochybnostech ve prospěch oběti (in dubio pro victimae), neboť smyslem zákona je zmírnit dopady spáchaného trestného činu na život obětí a naplnit celosvětový trend posilování práv obětí zmíněný i v důvodové zprávě k zákonu. Navíc celý zákon o obětech trestných činů je koncipován tak, aby se postavení obětí trestných činů zlepšilo. Tyto výchozí principy subsidiarity, reparace a rozhodování ve prospěch obětí musí stěžovatel ve svém rozhodování ctít a dodržovat.“.*
21. Soud se s ohledem na předestřenou judikaturu, která je pro něj precedenčně závazná, přiklání k názoru, že pomoc obětem trestných činů dle zákona o obětech trestných činů má rovněž funkci reparační, tj. odškodňovací. Judikatorní dotváření právních předpisů není ničím výjimečným, text právního předpisu (i jeho důvodovou zprávu) je nutné zasadit do celkového kontextu právní úpravy, popř. též dovodit obecné principy, s nimiž bude konkrétní ustanovení poměřováno.
22. Soud současně nespatřuje rozpor výše uvedených závěrů se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 As 120/2018-31. Jeho těžištěm totiž nebyla

otázka okruhu typů nahrazované škody (újmy), nýbrž to, zda se i v případě peněžitě pomoci odvozené z pravomocného rozsudku uplatní zákonné limity dle § 28 odst. 1 zákona o obětech trestných činů, na což odpověděl kladně. Žalobce ovšem v projednávané věci nepožadoval celou škodu dle pravomocného rozsudku, jeho žádost o peněžitou pomoc zákonný limit 200 000 Kč respektuje. Možno dodat, že i posledně zmíněný rozsudek ve svém odůvodnění poukazuje na to, že primárním účelem zákona o obětech trestných činů sice je překlenutí tíživé sociální situace oběti trestné činnosti, leč zároveň nezpochybňuje reparační funkci této pomoci, omezenou zákonným limitem její výše (bod [14] dotčeného rozsudku).

23. Soud proto konstatuje, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť v rozporu s § 28 odst. 2 zákona o obětech trestných činů a s principem reparace nezohlednilo pravomocný rozsudek soudu o náhradě škody a nemajetkové újmy, když žalobci byla přiznána pouze náhrada za ztrátu na výdělku po dobu pracovní neschopnosti a náhrada nákladů spojených s léčením.
24. K tezi žalovaného, že judikatura Nejvyššího správního soudu zakládá nerovnost mezi oběťmi objasněných a neobjasněných trestných činů, soud uvádí, že úvaha žalovaného, že oběti neobjasněného trestného činu by měl přiznat nižší peněžitou pomoc, je mylná. Soud se naopak domnívá, že judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně principy subsidiarity, reparace a rozhodování ve prospěch obětí, musí žalovaný aplikovat ve všech svých rozhodnutích, nikoli jen v těch, kde je podkladem pravomocný rozsudek soudu. Pokud totiž judikatura suspendovala omezení peněžitě pomoci na vyjmenované typy škod dle § 28 odst. 1 zákona o obětech trestných činů v situaci, kdy je vydán pravomocný rozsudek o náhradě škody a nemajetkové újmy, pak není důvod nenahrazovat prokázanou nemajetkovou újmu i obětím neobjasněných trestných činů. V zásadě jediným rozdílem bude to, že oběť bude muset tuto nemajetkovou újmu prokazovat, což by jí jinak usnadnil pravomocný rozsudek soudu.
25. Stejně tak nejsou dle soudu ani potenciálně diskriminovány oběti dle písm. d) oproti obětem dle písm. a) a b) § 24 odst. 1 zákona o obětech trestných činů. Z § 28 odst. 1 písm. d) zákona o obětech trestných činů (v němž je limit 50 000 Kč) totiž vyplývá, že i obětem dle tohoto písmene je přednostně poskytována pomoc dle písmen a) a b) dotčeného paragrafu, v nichž je limit 200 000 Kč.
26. Pro úplnost lze dodat, že se soud nedomnívá, že by případné vypuštění § 28 odst. 2 zákona o obětech trestných činů znamenalo, že by judikaturou dovozené principy (subsidiarita, reparace a rozhodování ve prospěch obětí) byly popřeny.

Závěr

27. Jelikož soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je v žalobou vymezené části nezákonné, zrušil jej dle § 78 odst. 1 s. ř. s., neboť výrok I. napadeného rozhodnutí je samostatný, který oddělitelný a způsobilý samostatného přezkumu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2008, č. j. 2 As 45/2008-60, Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s. ř. s. tak učinil bez nařízení jednání (žalobci ani žalovaný nesdělili soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci). Dále soud vrátil věc dle § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Žalovaný tedy zohlední pravomocný rozsudek soudu o náhradě škody a nemajetkové újmy v celém rozsahu, s přihlédnutím k zákonnému limitu výše peněžitě pomoci.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

28. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jelikož byl žalobce ve věci zcela úspěšný, uložil soud žalovanému zaplatit mu náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve výši 3 100 Kč a paušální náhrada hotových výdajů stanovená dle § 13 odst. 4 téže vyhlášky ve výši 300 Kč za každý ze dvou úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání nebo návrh ve věci samé – žaloba) a náhrada za daň z přidané hodnoty v sazbě 21 % ve výši 1 428 Kč. Soud nepřiznal náhradu nákladů za doplnění žaloby ze dne 20. 2. 2019, repliku ze dne 11. 3. 2019, tripliku ze dne 3. 5. 2019 a doplnění tvrzení ze dne 23. 1. 2020, neboť pro posouzení věci nepřinášely žádné relevantní skutečnosti (odkazovaná judikatura je soudu známa). Celkem tak náklady řízení činí 11 228 Kč.
29. Závěrem soud konstatuje, že věc projednal přednostně, a to v souladu s § 51 odst. 1 částí věty za středníkem s. ř. s., jelikož předmětem řízení byla pomoc oběti trestného činu, kdy je nezbytné o poskytnutí takové pomoci rozhodovat urychleně. To dokládá i skutečnost, že je dané správní řízení pouze jednostupňové.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. února 2021

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: